

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs Commissie Wetsvoorstellen

De Vaste Commissie voor Financiën van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
T.a.v. de heer S. Weeber
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 13 maart 2019

Betreft: Commentaar van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs op het Conceptbeleidsbesluit inzake fiscaal overgangsrecht in geval van een terugtrekking van het VK uit de EU zonder terugtrekkingsovereenkomst (31 066-463)

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: “de Orde”) heeft met belangstelling kennisgenomen van het Conceptbeleidsbesluit inzake fiscaal overgangsrecht in geval van een terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk (hierna: het “VK”) uit de Europese Unie (hierna: “EU”) zonder terugtrekkingsovereenkomst (Besluit overgangsregeling no deal Brexit) (31 066-463) (hierna: “het Besluit”), dat op 8 maart 2019 is aangeboden aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De Orde waardeert het zeer dat de staatssecretaris door middel van het Besluit de grootste fiscale gevolgen voor wat betreft de gevolgen van een ‘no deal Brexit’ probeert te verzachten. De Orde steunt ook het uitgangspunt van het Besluit, te weten gedurende een beperkte overgangstermijn de fiscale wet- en regelgeving toepassen alsof er geen Brexit heeft plaatsgevonden. Desalniettemin heeft de Orde een aantal vragen en opmerkingen ten aanzien van enkele specifieke aspecten van de voorgestelde overgangsregeling.

De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB reageert gevraagd en ongevraagd op fiscaal relevante (wets)voorstellen (en het voortraject daarvan) vanuit de expertise van haar leden. Belangrijke toetsstenen zijn rechtszekerheid (waaronder terugwerkende kracht), verenigbaarheid met het recht, uitvoerbaarheid, effectiviteit en efficiency, regeldruk en gevolgen voor het investeringsklimaat.

1

Inleiding en algemene goedkeuring

De Orde constateert dat de geldigheidsduur van de voorgestelde overgangsregeling onder omstandigheden zeer kort kan zijn. In het Besluit is immers (in de inleiding) de volgende passage opgenomen:

“Door deze algemene goedkeuring wordt het Verenigd Koninkrijk voor het lopende belastingjaar (kalenderjaar 2019) dan wel voor lopende boekjaren die vóór 30 maart 2019 zijn aangevangen nog beschouwd als deel uitmakend van de Europese Unie. Hierdoor blijft voor deze periode voor deze belastingwetten het fiscale regime van vóór 30 maart 2019 van toepassing.”

De Orde vraagt zich af of hieruit moet worden geconcludeerd dat een belastingplichtige met een boekjaar van 1 april tot en met 31 maart, vanaf 1 april 2019 geen beroep meer kan doen op de voorgestelde regeling. De Orde meent dat een dergelijke korte termijn geen recht zou doen aan doel en strekking van een overgangsregeling in het kader van de Brexit, te weten de belastingplichtige een redelijke termijn gunnen om zich voor te bereiden op de fiscale gevolgen van een no deal Brexit.

Voor wat betreft de materiële werkingssfeer van de voorgestelde overgangsregeling vraagt de Orde zich af of de goedkeuring ook geldt voor belastingplichtigen die een beroep doen op het EU-recht in situaties waarin de bestaande wettelijke regeling mogelijk in strijd is met het EU-recht, maar waarbij het voorsnog onduidelijk is of dit het geval is. Nu het overgangsrecht is gebaseerd op artikel 63 AWR rijst de vraag of in dergelijke gevallen sprake is van ‘onbillijkheden van overwegende aard’. Naar de mening van de Orde houdt het uitgangspunt van het Besluit echter in dat deze belastingplichtigen ook in de gelegenheid moeten worden gesteld om hun situatie te toetsen aan het EU-recht gedurende de overgangstermijn.

Wet op de vennootschapsbelasting 1969

Verder verwelkomt de Orde de opmerkingen die gemaakt zijn over de deelnemingsvrijstelling en de fiscale eenheid. Met betrekking tot dit laatste punt verzoekt de Orde om bevestiging van het volgende. Als er een reorganisatie plaatsvindt om de structuur “Brexit-proof” te maken en in deze reorganisatie artikel 41 Besluit fiscale eenheid 2003 nodig is (aansluitende fiscale eenheid na een van de beëindigingsgronden als bedoeld in artikel 15, lid 10, onderdeel d, e, f of g, Wet Vpb 1969), kan dan worden bevestigd dat de overgangsregeling daarvoor geen belemmering vormt? Of anders geformuleerd: kan de overgangsregeling worden toegepast op het gehele doorlopende boekjaar van de bestaande en de aansluitende fiscale eenheid?

Invorderingswet 1990

Met betrekking tot de conserverende aanslag voor levensverzekeringen en pensioenregelingen en voor aanmerkelijkbelangaandelen wordt in de toelichting op het Besluit het volgende opgemerkt:

“Door de specifieke goedkeuring voor de IW worden onder andere voor de lopende conserverende belastingaanslagen waarbij het al dan niet wonen in een EU-lidstaat van belang is de inwoners van het VK gelijkgesteld met inwoners van een EU-lidstaat.”

Hierover heeft de Orde de volgende vragen:

1. Begrijpt de Orde goed dat voor de gehele looptijd van reeds op 30 maart 2019 opgelegde conserverende aanslagen niet alsnog zekerheid zal worden geëist, ook niet na afloop van de overgangsregeling op 31 december 2019?
2. Wordt ook geen zekerheid geëist als de conserverende aanslag nog niet op 30 maart 2019 is opgelegd maar de emigratie naar het VK al wel (eventueel geruime tijd) vóór die datum heeft plaatsgevonden?
3. Hoeft geen verzoek te worden gedaan en wordt ook geen zekerheid geëist als de emigratie heeft plaatsgevonden na 30 maart 2019 maar vóór 1 januari 2020 (en de aanslag uiteraard (geruime tijd) na 30 maart 2019 zal worden opgelegd)?

Een passage verderop in de toelichting doet vermoeden dat het antwoord op de vragen 2 en 3 bevestigend luidt, maar de Orde stelt een verduidelijking op prijs.

Verder vraagt de Orde zich af of ook voor de toepassing van artikel 4, lid 2, Uitvoeringsregeling IW 1990 – op grond waarvan in geval van kwijtschelding van de conserverende aanslag geen verzoek hoeft te worden gedaan, indien de belastingschuldige is geëmigreerd naar het VK – gedurende het kalenderjaar 2019 geldt dat het VK geacht wordt deel uit te maken van de EU. De Orde vraagt dit, omdat het Besluit hierin niet lijkt te voorzien, aangezien artikel 4, lid 2, Uitvoeringsregeling IW 1990 is gebaseerd op artikel 26 IW 1990 en niet op artikel 25, lid 8, IW 1990. Het Besluit noemt artikel 26 IW 1990 niet expliciet (maar artikel 4, lid 2, Uitvoeringsregeling IW 1990 verwijst onder meer naar artikel 25, lid 8, onderdeel a, IW 1990). De Orde verzoekt om, ter vermijding van elk misverstand, artikel 26 IW 1990 toe te voegen aan de specifieke goedkeuring voor de IW 1990.

Iets soortgelijks geldt voor de artikelen 40g en 40h Uitvoeringsregeling IW 1990 die zijn gebaseerd op artikel 70b IW 1990 (dat materieel de voortzetting is van het per 1 januari 2013 vervallen artikel 25, lid 6, (oud) IW 1990) betreffende de KWE/BEW/SEW. Ingevolge genoemde bepalingen kan een verzoek om uitstel en zekerheidstelling (artikel 40g Uitvoeringsregeling IW 1990) en een verzoek tot kwijtschelding (artikel 40h Uitvoeringsregeling IW 1990) achterwege blijven als de belastingschuldige emigreert/is geëmigreerd naar een EU-lidstaat. Het Besluit noemt artikel 70b IW 1990 niet, maar het komt de Orde voor dat het past binnen de ratio van het Besluit om de goedkeuring dat het VK gedurende de gehele looptijd van de conserverende aanslag geacht wordt deel uit te maken van de EU, ook voor artikel 70b IW 1990 en de hierop gebaseerde artikelen 40g en 40h Uitvoeringsregeling IW 1990 te laten gelden. De Orde verzoekt derhalve artikel 70b IW 1990 toe te voegen aan het Besluit.

De Orde vraagt zich af of dit ook niet moet gelden voor conserverende aanslagen voor aanmerkelijkbelangaandelen die zijn opgelegd aan aanmerkelijkbelanghouders die vóór 15 september 2015, 15.15 uur zijn geëmigreerd uit Nederland. Voor hen geldt immers ingevolge artikel 70ea IW 1990 nog de oude conserverende-aanslagregeling zoals die gold op 15 september 2015, 15.15 uur. Die oude regeling bevat ook versoepelingen voor situaties waarin de belastingschuldige emigreert/is geëmigreerd naar een EU-lidstaat, onder meer met betrekking tot de kwijtschelding van de conserverende aanslag na ommekomst van de oude tienjaarstermijn. Naar een EU-lidstaat geëmigreerde aanmerkelijkbelanghouders hoeven voor deze kwijtschelding geen

verzoek in te dienen. Het komt de Orde voor dat de goedkeuring die in het Besluit wordt gegeven, ook voor artikel 70ea IW 1990 moet gelden en verzoekt derhalve artikel 70ea IW 1990 toe te voegen aan het Besluit.

Dividendbelasting

De Orde is zich ervan bewust dat op grond van de nationale Nederlandse wetgeving voor deelnemingsdividenden de dividendbelasting achterwege blijft, daar het VK en Nederland een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting hebben gesloten. De Orde zou een expliciete aanvulling op dit punt verwelkomen zodat in het Besluit een completer overzicht wordt gegeven.

De Orde merkt op dat het besluit geen goedkeuring bevat voor de teruggaafregelingen in de artikelen 10 en 10a Wet op de dividendbelasting 1965. Voor opbrengstgerechtigden in niet-EU-staten gelden deze teruggaafregelingen echter alleen voor opbrengsten uit portfolio-investeringen. Dit vanwege de vrijheid van kapitaalverkeer die voor portfolio-investeringen ook jegens derde landen (buiten de EU) werkt. Voor opbrengstgerechtigden in EU-lidstaten geldt deze beperking niet (vanwege de vrijheid van vestiging die binnen de EU geldt). Treedt het VK per 30 maart 2019 uit de EU, dan betekent dit dat enkel nog teruggaaf van dividendbelasting kan worden verkregen van (van winstbelasting vrijgestelde) opbrengstgerechtigden gevestigd in het VK, als sprake is van een portfolio-investering. De Orde geeft in overweging de goedkeuring in het Besluit ook van toepassing te laten zijn voor de dividendbelasting die is verschuldigd over dividenduitkeringen gedurende het gehele kalenderjaar 2019 en die op de voet van de artikelen 10 en 10a Wet op de dividendbelasting 1965 kan worden teruggevraagd.

Internationaal belastingrecht

In bepaalde verdragen ter voorkoming van dubbele belasting zijn zogenoemde “Limitation of Benefits” bepalingen opgenomen waardoor verdragsvoordelen worden beperkt en – dan wel of – bronbelastingen kunnen worden verlaagd als onder meer de aandelen regelmatig worden verhandeld aan een erkende beurs. In het verdrag dat Hong Kong en Nederland hebben gesloten wordt bijvoorbeeld bepaald dat een erkende beurs in elk geval de aandelenbeurzen van Hongkong en van de EU-lidstaten omvat. Bestaat de mogelijkheid dat vanuit Nederlands perspectief de London Stock Exchange in elk geval blijft worden erkend als een “erkende beurs”, dan wel kan bevestigd worden dat Nederland zich ertoe gaat inspannen te bewerkstellingen dat de London Stock Exchange ook in onderlinge overeenstemming als beurs wordt erkend?

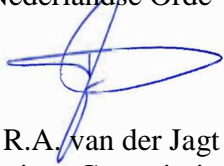
Premieheffing sociale verzekeringen

Tot slot vraagt de Orde nog aandacht voor het volgende punt. Tussen het VK en Nederland is in 2005 een verdrag gesloten inzake sociale zekerheid. De Orde vraagt zich af wat de status is van dit verdrag na een no deal Brexit.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Een afschrift van deze brief is heden verzonden aan de staatssecretaris van Financiën en de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

drs. R.A. van der Jagt
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen